

SAKRAMENTAS, KURIO NEIVERTINAME

/ 1 /

Kristus yra įsteigęs septynis sakramentus, per kuriuos mums teikia įveiriansių malonių. Vienas jų yra privalomas priimti visiems, kiti - tik kai kuriems, jeigu atsiranda reikalus arba nori. Vieni yra būtini /priimti/, kiti nėra absoliučiai būtini, bet labai naudingi priimti. Vienas tik kartą priimame visam gyvenimui, kitus galima pakartoti. Tačiau vienas jų, atrodo, savyje talpina visas tas savybes: iš būtinumą, ir naudingumą, ir pakartojimą. Is nėra tiek būtinas, kaip krikštas, be kurio negalima pasiekti išganymo, bet jeigu po krikšto žmogus nusidėjo, be jo jis negali atgimti atgimtiniam gyvenimui, kaip iš gintosios nuodėmės išsivaduoti be krikšto. Jis nėra taip ir reikalingas, kaip mas, nes, jeigu po krikšto nenusidėdama, nėra reikalo nei priimti, bet jeigu vėl atsiranda nuodėmė, be jo apsieiti negalima. Jeigu žmogus po krikšto tik kartą sunkiai nusidėtų, reikalams sutvarkyti užtektų tik kartą gyvenime jį priimti, bet kad mes nusidėdame nesuskaitomus kartus, ir jį prisireikia kartoti be skaičiaus: tiek kartų, kiek kartų atsiranda reikalus. Tuo būdu pasirodo, jog jis mums be galo naudingas, nes daug sykių gali padėti susigrašinti prarastąją pašvenčiamąją Dievo malonę. Tas sakramentas yra atgaila. Meskaitent Švč. Sakramento, kurį daugelis tikinčiųjų neretai priima, dėkiausiai mums tenka susidurti kaip tik su šiuo, atgailos sakramentu. Esame verčiami jį kartoti be skaičiaus, nes be skaičiaus nusidėdame ir privalome pamirtotinei juo naudotis sąžinės reikalams sutvarkyti, o kita vertus, be at-

gailės sakramento mes negalime priinti kai kurių kitų sakramentų. Ši aplinkybė verčia susirūpinti, kad atgailos sakramentas būtų priimamas gerai ir visada tik gerai, nes jam pagėdus, drauge gali pagesti daugelis kitų mūsų gyvenimo dalykų. Be, deja, mes, kurie dar einame išpažinties, beveik visiškai nežiūrime, kaip ją atliekame, kitaip sakant, nepsisome, kaip priimame atgailos sakramentą. Per netrumpą mano kunigavimo laiką tik vienas – kitas tepasitaikė, kurie skundėsi, kad nemoka eiti išpažinties ir dėl to sielojasi. Dauguma penitentų ją atlikinėjo labai paviršutiniškai, jeigu neskaityti, kad maža dalis ir visiškai blogai. Jiems atrodo, jog gerai atgailai užtenka tik šiekio tokio pasiskelbėjimo su kunigu.

Nors ta tema gal pasirodys ne įdomi, bet aš ryžausi apie atgailos sakramentą jums pakalbėti visoje eilėje pamokslų. Pamokslėliai bus ne ilgi, bet įvairūs ir jų daug. Sakydamas nesilaikysiu loginės eilės, tai yra knygines tvarkos pradėti nuo dalyko aptarimo, duoti jo padalinimą ir papunkčiai tai aiškinti, bet medžiagą paduosiu pagal klausimus, kokius yra iškėlusį gyvenimo praktika. Dėl to kiekvienas pamokslėlis bus absakymas į kokį, su išpažintimi susijusį, klausimą ir bus madingi praktiškam panaudojimui. Kad jums susidarytų galimybė kuo daugiau jų išgirsti, visus sakysiu sekmadieniais po vakarienių Mišių, kada man išpuls eilė sekėti pamokslą.

Šiandien keletas minčių apie atgailos sakramento svarbą mūsų atgantiniam gyvenimui.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Nusidėjusiam žmogui pas Dievą sugrįžti tėra tik vienas kelias: atgaila, kitaip sakant, padarytojo blogio pasmerkimas, galimas jo atitaisymas ir nusistatymas steiltyje nebedaryti. Dėl to ir pasirengimas išganymui ir pats išganymas įvykdomas tik per atgailą. Ši-
 bai Dievas pasakė žmonijai iš pat pradžių,
 o prisiartinus pačiam atpirkimo laikui tai ypač pabrėžė. Apie Kristaus pirmtaką Joną
 krikštytoją skaitome: "žmonis dienomis stėjo
 Jonas Krikštytojas, Sakė pamokslus Judėjos
 tyruose ir kalbėjo: Darykite atgailą, nes
 dangaus karalystė arti" /Mt. 3,1-2/. Apie pa-
 ties Išganytojo darbo pradžią tą patį randame
 parašyta: "Nuo to laiko Jėzus pradėjo mokyti
 ir sakyti: Darykite atgailą, nes dangaus ka-
 ralystė arti" /Mt. 4,17/. "Jei nedarysite
 atgailos, visi ... pražūsitate" /Lk. 13,5/. Ne
 apie ką kitą iš pat pradžių kalbėjo žmonėms
 apaštalai. "Darykite atgailą ir gręžkitės,
 kad jūsų nuodėmės būtų išdildytos" /Apd. 3,
 19/, ragino Petras. "Dievas... dabar skelbia
 žmonėms, kad visi visur darytų atgailą" /Apd.
 17,30/ - kalbėjo Povilas. Tą visais laikais
 skelbia Bažnyčia: "Darykite atgailą..."

O kur gi praktiškai tas svarbus paliepi-
 mas žmonių išpildomas? Atgailos sakramente,
 kur prisipežįstame prie kalčių, kur jos pa-
 smerkiamos, už jas gaūlimasi ir nusistatome
 pataisyti bei nebedaryti naujų. Taigi, juk
 atgaila /sakramentas/ yra nepakeičiamas ke-
 lias nusidėjėliui prie Dėuvo, tai atgailos
 sakramentas yra nepakeičiamas būdas jai įvyk-
 dyti.

Ir kas rimtai rūpinasi savo išganymu,
 tas supranta ir įvertina, kokį tobulą ir la-
 bai parankų įrankį Dievas yra įdeves mums į
 rankas, duodamas atgailos sakramentą. Kur
 mes rasime prieinamesnį būdą susitvarkyti

savo sąžinams? Kada tik atsitinke mums reikalas, kada tik norime ir kur norime ir ką norime - visada galime pasidaryti pagal savo pagaldaviną. Kiekvienoje bažnyčioje mūsų laukia nuodėmklausiai ir tarp jų pačių mes galime dar rinktis, koks mums tinkamesnis. Kur mes rasime lengvesnį būdą tvarkytis pašlijusiam dvasios reikalui? Nei jokių skundikų, nei jokių liudinaikų, vienas prieš vieną ir tai su visokiomis lengvatomis: negalima tavo vardo pažeisti, negalima tavo paslapties išduoti, negalima su tavim šturčiai apsieiti, šiauriai tave teisti ir t.t. Niekur kitur žemėje mes nerasime tokios kitos vietos, kur taip labai ir tik mūsų gero tebtų žiūrime. O pešeisymas ir pesiseisymas tik pagal galimybę. Niekada čia iš mūsų nereikalaus niekas to, ko negalime padaryti. Pereikia tik geros valios, tik tikro noro mesti blėgą, tik tikrų pastangų jo vengti. Ir viskas. Lengvesnio dalyko nebegali būti. O su tokiu lengvu dalyku koks didelis ir kaip svarbus reikalas sutvarkomas: čia mums duodamas dangus, čia nuo mūsų nustužimas pragaras.

Jeigu mes tikrai rūpinamės savo sielos geru, atgamtiniu savo likimau, nebežinau, kaip mes turėtume bevertinti ir bebręnginti šią Dievo dovaną, kokie mums yra atgailos sakramantai. Juk tai yra lygu pečiam mūsų gyvenimui, kurį padeda jis mums daug sykių atgauti praradus. Tai daugkartinis mūsų atgailimas dangaus laimei ir išsivadavimas iš amžinosios mirties nelaimės. Bet dabar daugelis mūsų neįvertiname, ir nebręnginame, to vertę pamatysime kada nors danguje ar pragare.

Jeigu būsime pas Dievą jo laimėje, suprasime kokio nedideliu pinigeliu mes nusipirkome su niekuo nepalyginamą dalyką - amžinąją laimę. Jei pateksime į amžinąją nelai-

mē, taip pat pamatysime, kaip žemiškoji at-
 gaila buvo šiekis palyginus su tomis baisy-
 bėmis į kurias patekome anšėms.

Bet geriau šitai pamatyti dabar, čia ir,
 kol laikas juo pasinaudoti, kad būtų vieno
 išvengta, o laimetas kitas; kad nepasinaudo-
 ję atgailos sakramentu, nepakliūtume į amži-
 nąją nelaimę, o pasinaudoję - į amžinąją lai-
 mę pas Dievą. Amen.